

DIUMENGE DE RAMS (B)

BENEDICCIÓ DELS RAMS

EVANGELI

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 11,1-10)

Quan s'acostaven a Jerusalem, vora Bet-Fagué i Bet-Hània, cap a la muntanya de les Oliveres, Jesús envià dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu al poble d'aquí al davant, i així que hi entrareu trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat encara. Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us preguntava: ¿Per què ho feu?, digueu-li que el Senyor l'ha de menester, i de seguida el tornarà aquí.»

Ells se n'anaren i trobaren un pollí fermat, fora, al portal d'una casa, i el deslligaren. Alguns dels qui eren allà els deien: «¿Què feu, que deslligueu el pollí?» Ells respongueren tal com els havia dit Jesús, i els deixaren fer. Porten a Jesús el pollí, el guarneixen amb els seus mantells i ell hi puja.

Molts estenien els mantells pel camí, i d'altres, ramatge que collien dels camps, i els qui el precedien o el seguien cridaven: «Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor. Beneït el regne del nostre pare David, que està a punt d'arribar. Hosanna a dalt del cel.»

o bé:

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jo 12,12-26)

En aquell temps, la gentada que havia vingut a la festa, quan va saber que Jesús arribava a Jerusalem, collí palmes i sortí a rebre'l cridant: «Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor, el rei d'Israel.» Jesús trobà un pollí i va pujar-hi tal com diu l'Escriptura: «No tinguis por, ciutat de Sió: Mira, el teu rei fa la seva entrada muntat en un pollí d'ase.»

De moment els deixebles no en sabien res, d'això, però quan Jesús ja havia estat glorificat, recordaren que l'Escriptura deia tot això d'ell, i que això mateix era el que ells li havien fet.

LECTURES DE LA MISSA

LECTURA PRIMERA (Is 50,4-7)

Lectura del llibre del profeta Isaïes

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

SALM RESPONSORIAL (21,8-9,17-18a,19-20,23-24a)

Tots els qui em veuen es riuen de mi,
amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa:
«S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, doncs;
que el salvi, si tant se l'estima.»

R.: Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?

M'envolta una munió de gossos,
em rodeja un estol de malfactors,
m'han lligat les mans i els peus,
puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meva roba.
Almenys vós, Senyor, no us allunyeu;
força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom,
us lloaré enmig del poble reunit.
Fidels del Senyor, lloeu-lo,
fills de Jacob, glorifiqueu-lo,
reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

LECTURA SEGONA (Fl 2,6-11)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant a captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

EVANGELI (Mc 14,1-15,47)

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc

Discussien quina seria la manera més astuta d'apoderar-se de Jesús i matar-lo

[C. Quan faltaven dos dies per a la festa de la Pasqua i dels Àzims, els grans sacerdots i els mestres de la Llei discutien quina seria la manera més astuta d'apoderar-se de Jesús i de matar-lo. Deien: S. «No podem fer-ho en un acte de la festa; potser el poble s'avalotaria».

S'ha anticipat a ungir el meu cos per al dia que seré amortallat

C. A Bet-Hània, a casa de Simó el leproós, mentre Jesús era a taula, vingué una dona amb un gerret d'alabastre que contenia un perfum preuadíssim de nard autèntic. La dona trencà l'alabastre i vessà el perfum sobre el cap de Jesús. Alguns s'ho miraren malament i comentaven entre ells: S. «¿Per què malgastar el perfum d'aquesta manera? S'hauria pogut vendre per més de tres-centes monedes de plata i donar-ho als pobres». C. I estaven disgustats amb ella. Però Jesús digué: +.«Deixeu-la estar. ¿Per què la inquieteu? Això que ha fet amb mi és molt bo. Els pobres els teniu sempre amb vosaltres i els podreu fer bé sempre que voldreu, però a mi, no sempre em tindreu. Aquesta dona ha fet el que ha pogut: s'ha anticipat a ungir el meu cos per al dia que seré amortallat. Us ho dic amb tota veritat: Quan aquesta Bona Nova serà proclamada a tot el món, també diran això que ha fet aquesta dona, perquè Déu li ho tingui present».

Prometeren a Judes Iscariot de donar-li una paga

C. Judes Iscariot, un dels dotze, se n'anà a trobar els grans sacerdots per entregar-los Jesús. Ells se n'alegraren i prometeren de donar-li una paga. I buscava com podria fer-ho en un bon moment.

¿On m'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els meus deixebles?

C. El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: S. «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» C. Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: +.«Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». C. Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual.

Un de vosaltres em trairà, un que menja amb mi

C. Cap al tard, vingué Jesús amb els dotze. Posats a taula, Jesús digué tot menjant: +.«Us ho dic amb tota veritat: Un de vosaltres em trairà, un que menja amb mi». C. Ells es posaren tots tristos i començaren a dir-li, un per un: S. «¿No sóc pas jo?» C. Jesús els digué: +.«Un dels dotze que suca amb mi en el mateix plat. El Fill de l'home fa el camí que les Escriptures havien predit d'ell, però ai de l'home que el traeix: a aquest home més li valdria no haver nascut».

Això és el meu cos. Això és la meva sang, la sang de l'aliança

C. I mentre menjaven, prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: +.«Preneu-lo: això és el meu cos». C. Després prengué un calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: +.«Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu».

Abans del segon cant del gall, m'hauràs negat tres vegades

C. Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres. I Jesús els digué: +.«Tots tindreu un desengany, perquè l'Escriptura diu: Mataré el pastor, i les ovelles es dispersaran. Però, quan hauré ressuscitat, aniré davant vostre a Galilea». C. Pere li digué: S. «Ni que tots es desenganyin, jo, no». C. Jesús li respongué: +.«T'ho dic amb tota veritat: Avui, aquesta mateixa nit, tu, abans del segon cant del gall, m'hauràs negat tres vegades». C. Però ell insistia: S. «Ni que hagi de morir amb vós, no us negaré ». C. I tots els altres deien el mateix.

Començà a sentir-se esglaiat i abatut

C. Arribaren en una propietat anomenada Guet-Semaní, i Jesús diu als deixebles: +.«Seieu aquí mentre jo prego». C. Prengué amb ell Pere, Jaume i Joan, i començà de sentir-se esglaiat i abatut. I els digué: +.«Sento una tristor a l'ànima com per a morir-ne. Quedeu-vos aquí i vetlleu». C. Ell s'avançà un tros enllà, es deixà caure a terra i pregava que, si era possible, s'allunyés d'ell aquella hora. Deia: «Abbà, Pare, a vós tot us és possible: allunyeu de mi aquest calze. Però que no es faci el que jo vull, sinó el que vós voleu». C. Després va cap als deixebles i els troba adormits. Diu a Pere: +.«Simó, ¿dorms? ¿No has estat capaç de vetllar ni una hora? Vetlleu i pregueu, que

no caiguen en la temptació. L'esperit està decidit a tot; però l'home és feble». C. Se n'anà una altra vegada i pregà repetint les mateixes paraules. Després tornà i els trobà adormits: és que els ulls els pesaven, i no sabien què respondre-li. Ve després per tercera vegada i els diu: +.«Ja podeu dormir tranquils. És massa tard. Ha arribat l'hora, el Fill de l'home és entregat a les mans dels pecadors. Aixequeu-vos, anem, que el qui em traeix ja és aquí».

Deteniu-lo i emporteu-vos-el ben segur

C. Immediatament, quan encara Jesús parlava, es presentà Judes, un dels dotze. L'acompanyava gent armada amb espases i garrots que venia de part dels grans sacerdots i notables del poble. El qui el traïa els havia donat aquesta contrasenya: S. «És aquell que jo besaré: deteniu-lo i emporteu-vos-el ben segur». C. Tot seguit se li acosta i li diu: S. «Rabí». C. I el besà. Ells detingueren Jesús. Però un dels presents desembeinà l'espasa i, d'un cop, tallà l'orella al criat del gran sacerdot. Jesús els digué: +.«Heu vingut a agafar-me armats amb espases i garrots, com si fos un bandoler. Cada dia em teníeu amb vosaltres al temple ensenyant i mai no em detinguéreu. És que s'havien de complir les Escriptures». C. Llavors tots el deixaren sol i fugiren. El seguia un jove cobert només amb un llençol, i el van agafar, ell deixà el llençol i fugí tot nu.

¿Ets tu el Messies, el Fill d'aquell que és Beneït?

C. S'endugueren Jesús al palau del gran sacerdot, i s'hi reuniren tots els grans sacerdots, els notables i els mestres de la Llei. Pere el seguia de lluny fins al pati interior del palau del gran sacerdot, i s'estava assegut amb els guardes, escalfant-se vora el foc. Els grans sacerdots amb tot el sanedrí buscaven alguna declaració contra Jesús per condemnar-lo a mort, però no en trobaven cap, perquè, tot i que eren molts els qui declaraven en fals contra ell, les seves declaracions no concordaven. També s'alçaren alguns que presentaven aquesta falsa acusació: S. «Nosaltres vam sentir que deia això: Jo destruiré aquest santuari, fet de mà d'homes, i en tres dies en reconstruiré un altre, no fet de mà d'homes». C. Però ni així no concordava la seva declaració. Llavors el gran sacerdot s'aixecà, es posà al mig i preguntà a Jesús: S. «¿No et vols defensar de res? ¿Què ens dius de les acusacions que et fan aquests testimonis?» C. Però ell callava i no es defensava de res. Llavors el gran sacerdot li va fer aquesta pregunta: S. «¿Ets tu el Messies, el fill d'aquell que és Beneït?» C. Jesús respongué: +.«Sí que el sóc, i veureu el Fill de l'home assegut a la dreta del Totpoderós, i venint enmig dels núvols del cel». C. Però el gran sacerdot s'esquinçà els vestits tot dient: S. «¿Quina falta ens fan els testimonis? Vosaltres mateixos heu sentit la blasfèmia. ¿Què us en sembla?» C. Tots van sentenciar que mereixia pena de mort. Alguns començaren a escopir-lo, a tapar-li la cara, a donar-li cops de puny i a dir-li: S. «Profetitza». C. I els guardes li donaven bufetades.

No conec de res aquest home de qui parlem

C. Mentre Pere era a baix, al pati, ve una de les criades del gran sacerdot i, en veure'l allà escalfant-se, se'l mira bé i diu: S. «Tu també hi anaves amb el Natzarè, amb Jesús». C. Però ell ho negà i digué: S. «No sé res d'això que em parles». C. Sortí fora, cap al vestibul, i el gall cantà; i la criada, en veure'l, començà una altra vegada a dir als qui eren allà: S. «Aquest home és d'ells». C. Pere tornà a negar-ho. Poc després els qui eren allà li tornaren a dir: S. «Segur que ho ets. Se't coneix fins i tot que ets galileu». C. Ell es posà a proferir malediccions i juraments assegurant que no coneixia de res aquell home de qui parlaven. En aquell moment el gall cantà una altra vegada, i Pere es recordà que Jesús li havia dit: «Abans del segon cant del gall, m'hauràs negat tres vegades », i esclatà en plors.

Voleu que us indulti el rei dels jueus?

C. Tot seguit,] de bon matí, els grans sacerdots amb els notables del poble i els mestres de la Llei i tot el sanedrí, celebraren una sessió, encadenaren Jesús, el dugueren i l'entregaren a Pilat. Pilat l'interrogà: S. «¿Ets tu el rei dels jueus?» C. Ell li respongué: +.«Sí, teniu raó». C. Els grans sacerdots li feien moltes acusacions. Llavors Pilat li preguntà altra vegada: S. «¿No et vols defensar de res? Mira quantes acusacions et fan». C. Però Jesús ja no li respongué res més, tant, que Pilat n'estava sorprès. Cada any, per la festa, Pilat els indultava el pres, que ells demanaven. Hi havia un tal Bar-Abàs, empresonat amb els revoltosos que havien comès un assassinat durant els disturbis. La gent, doncs, pujà i començà a demanar a Pilat que els concedís el que solia fer. Pilat els digué: S. «¿Voleu que us indulti, el rei dels jueus?» C. Perquè s'adonà que els grans sacerdots li havien entregat Jesús per enveja. Però els grans sacerdots excitaren la gent perquè fessin indultar Bar-Abàs. Pilat tornà a parlar-los i els deia: S. «I de Jesús que teniu per rei dels jueus, ¿què n'he de fer?» C. La gent cridà: S. «Crucifiqueu-lo». C. Pilat, volent acontentar la gent, els deixà lliure Bar-Abàs, i entregà Jesús, després de fer-lo assotar, perquè el crucifiquessin.

El coronaren amb una corona d'espines que havien teixit

C. Els soldats el conduïren a l'interior del pati del palau, que és el pretori, convocaren tota la tropa, el vestiren de porpra, el coronaren amb una corona d'espines que havien teixit i es posaren a saludar-lo: S. «Salve, rei dels jueus». C. Després li pegaven al cap amb una canya, l'escopien i s'agenollaven com si li fessin homenatge. Acabada la burla, li traguieren el vestit de porpra, li posaren els seus vestits i se l'endugueren fora per crucificar-lo.

Portaren Jesús a l'indret del Gòlgota

C. I obligaren a carregar-se la creu de Jesús un tal Simó de Cirena, pare d'Alexandre i de Rufus, que passava tornant del camp. Portaren Jesús a l'indret del Gòlgota, que, traduït, vol dir lloc de la Calavera.

El van comptar entre els delinqüents

C. I li oferien vi adobat amb mirra, però no en va prendre. El crucificaren i es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus, a veure què treia cadascun. Era mig matí quan el crucificaren. En un rètol constava la causa de la seva condemna: «El rei dels jueus». Juntament amb ell crucificaren dos bandolers, un a la seva dreta i un altre a la seva esquerra.

Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu». C. També se'n burlaven els grans sacerdots comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i nosaltres quan ho veurem, creurem en ell». C. També li feien retrets els qui havien estat crucificats amb ell.

Jesús llança un gran crit i expirà

C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: +.«Elohi, Elohi, ¿lamà sabactani?» C. Que traduït vol dir: +.«Déu meu, Déu meu, ¿per què m'heu abandonat?» C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies». C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavarlo ». C. Jesús llança un gran crit i expirà. C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu». [C. També hi havia unes dones mirant-s'ho de lluny. Entre elles hi havia Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume el menor i de Josep, i Salomé, que havien seguit Jesús quan era a Galilea i el proveïen amb els seus propis recursos; n'hi havia també moltes altres, que havien pujat amb ell a Jerusalem.

Josep féu rodolar una pedra per tancar l'entrada del sepulcre

C. Ja cap al tard, com que era divendres, a punt de començar el repòs del dissabte, Josep d'Arimatea, membre honorable del sanedrí, que esperava també el Regne de Déu, va atrevir-se a anar a trobar Pilat i a demanar-li el cos de Jesús. Pilat s'estranyà que ja fos mort. Cridà el centurió per informar-se'n, i un cop ho sabé per ell, donà el cos a Josep. Josep comprà un llençol, desclavà Jesús, l'amortallà amb el llençol, i el posà en un sepulcre tallat a la roca. Després féu rodolar una gran pedra per tancar l'entrada del sepulcre. Maria Magdalena i Maria de Josep miraven on l'enterraven.]